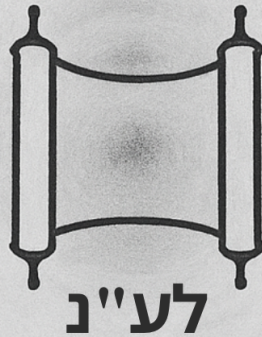

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Parshas Pinchas

שמעון בן ישראל

Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חיה

ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החזק מנחם-אביב, כ"ד תמוז ה'תשנ"א

Introduction

This deeply moving discourse by the Lubavitcher Rebbe—delivered during the *Nine Days* leading to Tisha B'Av—centers on the mystical significance of the division of Eretz Yisrael through *goral* (lottery). The Rebbe probes why the Torah insists the land be divided not through logic or negotiation, but by seemingly arbitrary casting of lots, and shows that this method reveals the core bond between the Jewish people, their inheritance, and G-d Himself. Expanding on this theme, the Rebbe weaves together halachic nuances, Midrashic commentary, and practical Chassidic guidance—ultimately illuminating how our actions today prepare us not just for the redemption, but to *live redemptively* even before it arrives. The Rebbe (Rabbi Menachem Mendel Schneerson, 1902–1994), seventh leader of Chabad-Lubavitch, was renowned for interpreting every Torah theme as a living guide to the challenges of our time, particularly focusing on the imminence of the Geulah.

(א)

One of the innovations in our Parshah is the matter of the inheritance and portion of the Land of Israel for each tribe and each and every individual of Israel.

אחד החדושים בפרשתנו הוא ענין נחלת וחלקת ארץ ישראל לכל שבט ולכל-אחד ואחד מישראל.

— As we stand at the threshold of the true and complete Redemption, as is evident from all the signs of the Redemption (as has been discussed recently several times) — it is understood that every person must derive from this a lesson regarding the inheritance and portion of the Land of Israel in actual, literal terms in the Redemption.

בעמדתנו על סף הגאולה האמתית והשלמה, כמובן — מכל סימני הגאולה (כמדבר לאחרונה כמה-פעמים) — מובן שכל אחד יטנו מזה למוד בנוגע לנחלת וחלקת ארץ ישראל בפשטות בהגאולה.

But since we are still standing a moment before the Redemption, it is understood that we must learn a lesson from this even now — since the Torah is eternal, an eternal instruction for all times and all places.

אבל כיון שעומדים אנו עדין רגע לפני הגאולה, מובן שצריכים ללמוד מזה למוד גם עתה — כיון שהתורה היא נצחית, הוראה נצחית לכל הזמנים ולכל המקומות.

And one may say regarding the directive of the Tzemach Tzedek to a Jew who wished to move to the Land of Israel to study Torah there — “Make here the Land of Israel.” Since this was publicized (by my father-in-law, the Rebbe) to every single Jew, it becomes a directive for everyone — that even when one is here, in the Diaspora, and in the time of exile (even the very last moment of it) — one must here — in this place and this time — make it the Land of Israel.

ויש לומר על-כי הוראת הצמח-צדק ליהודי שרצה לעלות לארץ ישראל לשקוד שם בתורה — “מאד דא ארץ ישראל” (=עשה ועבודה כאן ארץ-ישראל). היות שזה ספר ונתפרסם (על-ידי כבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר) לכל-אחד ואחד מישראל, מובן שמזה נעשית הוראה לכל אחד — שגם כאשר נמצאים “כאן”, בחוץ לארץ, ובזמן הגלות (אפילו רגע האחרון שבה) — צריכים “כאן” — במקום וזמן זה — לעשות ארץ ישראל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

But it requires explanation: how does the service of “Make here the Land of Israel” express itself? — for seemingly: according to halachah, this place here (outside the Land) is not the Land of Israel!	וְצִרִיד בְּאוֹר: בְּמָה מִתְבַּטָּאת הָעֲבוּדָה ד' עֲשֵׂה כָּאן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל? — דְּלִכְאוּרָה: עַל-פִּי דִין — הָרִי “כָּאן” (! חוץ לָאֶרֶץ) אֵינוֹ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
The completeness of the service of Torah and mitzvos by the Jewish people is specifically in the Land of Israel (as explained in many Midrashim of our Sages).	שְׁלֵמוֹת הָעֲבוּדָה בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת דְּבִנְיֵי-יִשְׂרָאֵל הִיא דוֹקָא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (כְּמִבְאָר בְּכַמָּה מִדְרָשֵׁי חֲכָמֵינוּ ז"ל).
And even while we are “here,” in the place and time of exile, a Jew prays (facing the Land of Israel) three times every weekday — “And gather us together from the four corners of the earth to our land,” and similarly in other prayers.	וְגַם בְּהִיּוֹתֵנוּ “כָּאן”, בְּמָקוֹם וּזְמַן הַגָּלוּת — מִתְפַּלֵּל יְהוּדִי (וּפָנִיּוֹ כְּנֶגֶד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל) שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם (חול) — “וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנֹפֹת הָאֶרֶץ לְאֶרְצֵנוּ”, וְכִיּוֹצֵא-בָנָה
And especially in the final generations and the final times — the very final moment — for, according to all signs of the Redemption, “Behold, he (Mashiach) is coming!” (as will be explained later in section 11),	וּבִפְרָט בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים וּבְזִמְנֵים הָאֲחֵרוֹנִים — וּבְזִמְן הַכִּי אֲחֵרוֹן — שְׁלֹפִי כָל סִימְנֵי הַגָּאֻלָּה — “הִנֵּה (זֶה) (מָשִׁיחַ) בָּא!” (דְּדִלְקֻמֶּן סְעִיר־יִיא
What then is the instruction: “Make here the Land of Israel”?!	?!”מַה אִם-כֵּן הַהוּרָאָה — “עֲשֵׂה כָּאן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
Especially since immediately after this, we are already leaving the exile and going to the Land of Israel literally.	וּבִפְרָט — שְׁבָרְגַע שְׁלֹאֲחֵרִי זֶה — יוֹצֵאִים כְּבָר מִן הַגָּלוּת וְהוֹלְכִים לָאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּפִשׁוּטָה
(ב)	
And this will be understood by first prefacing a concept in our Parshah:	וְיִיבֹן זֶה בְּהִקְדָּמָה עֲנִינוּ בְּפָרְשַׁתֵּנוּ
Regarding the division of the Land of Israel that took place by lottery — as described in our Parshah — Rashi brings (from the Midrash of our Sages, of blessed memory) that the lottery <i>spoke</i> , the lottery itself cried out and said: “I am the lottery — I came up for such-and-such boundary for such-and-such tribe.”	כְּנֹגַע לְחֻלְקַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיָּתָה עַל-פִּי הַגּוֹרֵל — כְּמִסְפָּר בְּפָרְשַׁתֵּנוּ — מִבִּיא רַשִׁי (מִמִּדְרָשֵׁי חֲכָמֵינוּ ז"ל) שֶׁהַגּוֹרֵל הָיָה מְדַבֵּר, הַגּוֹרֵל עֲצָמוֹ הָיָה צוֹחַ וְאוֹמֵר: “אֲנִי הַגּוֹרֵל — עָלִיתִי לְגִבּוֹל פְּלוֹנִי לְשִׁבְט “פְּלוֹנִי
And we must understand the reason and benefit of this miracle: for the Holy One, blessed be He, does not perform miracles <i>in vain</i> [i.e., for no purpose].	וְצִרִיד לְהִבִּין הַטַּעַם וְהַתּוֹעֵלֶת שֶׁבָּנָס זֶה: הָרִי אֵין !![הַקְדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה גַם לְמַגְנָא =]לְחֵנָם
So why, then, was the miracle done such that the lottery <i>spoke</i> ? It could have been clarified which portion of land belonged to which tribe through the lottery — without the miracle of the lottery speaking — just as in any regular lottery.	וּמִדּוּעַ אִם-כֵּן עֲשֵׂה אֶת הַנֶּס שֶׁהַגּוֹרֵל הָיָה מְדַבֵּר? הָיָה יָכוֹל לְהִיּוֹת הִבְרָר כְּנֹגַע לְחֻלְקַת הָאֶרֶץ (גִּבּוֹל פְּלוֹנִי לְשִׁבְט פְּלוֹנִי) עַל-פִּי הַגּוֹרֵל — (כְּפִי שֶׁהוּא בְּכָל גּוֹרֵל ![בְּלִי גַם שֶׁהַגּוֹרֵל מְדַבֵּר

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

And even though the Holy One, blessed be He, desired to show the Jewish people that the lottery is a true matter by Divine command (and not by chance) — that had already been demonstrated by a previous miracle: that it was shown that the lottery followed the spirit of prophecy — Elazar the Kohen was dressed in the Urim and Tumim and declared through Divine inspiration: “If such-and-such tribe comes up, such-and-such boundary will rise with it.” And this showed the people of Israel that the lottery was truthful and just.	ואף-על-פי שהקדוש-ברוך-הוא רצה להראות לבני-ישראל שהגורל הוא ענין אמתי על-פי ה' (ולא באקראי) — הרי על-זה כבר היה נס קודם: שהראה שהגורל היה על-פי רוח הקדש — אלעזר הכהן היה מלבש באורים ותמים ואומר ברוח הקדש: “אם שבט פלוני עולה — תחום פלוני עולה עמו”, וזה הראה לבני-ישראל שהגורל הוא אמת וישר.
So then why was there a need for the additional miracle that the lottery <i>spoke</i> ?	ולשם מה היו זקוקים לנס שהגורל היה מדבר?
(ג)	
And one can say the explanation is as follows:	ויש לומר הפאור בזה:
Since the Holy One, blessed be He, commanded that the land should be divided <i>only</i> by lottery — “Only by lottery shall he divide his inheritance,” and “You shall inherit the land by lottery” — and specifically through the lottery (i.e., <i>only</i> by lottery) and not through any other means — therefore the division and clarification of each portion of the land had to be through the lottery itself (and not through any other method).	כיון שהקדוש-ברוך-הוא צוה שאף בגורל יחלק את הארץ (“על פי הגורל תחלק נחלתו”, ויהתנחלתם את הארץ בגורל”), ודוקא על-ידי הגורל (“אף בגורל”) ולא באפן אחר — לכן היתה התלקה והברור של כל חלק בארץ צריכה להיות על-ידי הגורל עצמו (ולא על-ידי דבר אחר).
And one can say that this is why even the confirmation of the truth of the lottery had to be done by the lottery itself — the lottery itself cried out and said — because if there were room for doubt whether the lottery was random, and therefore there would be a need for something <i>else</i> (like Divine inspiration or similar) to demonstrate its truth and accuracy — this would imply that the lottery alone does not effect the division of the land in a complete manner.	ויש לומר שלכן גם הברור באמתית ענין הגורל היה על-ידי הגורל עצמו (“הגורל עצמו היה צווח כו”), כיון שאם שיה ספק האם הגורל הוא באקראי, וזקוקים לדבר אחר (רוח הקדש וכיוצא-בזה) בכדי להראות שהוא אמת ומכון — הרי-זה מורה שהגורל עצמו אינו פועל את חלקת הארץ בשלמות.
And therefore the lottery itself cried out, etc. — through this, the lottery itself performed the division completely — it itself declared in a clear and revealed manner that “Such-and-such boundary belongs to such-and-such tribe.”	ולכן הגורל עצמו היה צווח כו”, על-ידי זה פעל הגורל עצמו בשלמות את החלקה, בעצמו אמר באפן “ברור וגלוי ש”גבול פלוני לשבט פלוני”.
(ד)	
But still, this requires explanation:	אבל עדין צריך פאור בזה:

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תשנ"א

The concept of the lottery is not an end unto itself, but rather an instrument for the division and settlement of the Land. Similarly, the “speaking” of the lottery seemingly does not pertain directly to the actual division of the Land by the lottery, but appears to be a secondary matter — a proof of the authenticity of the lottery, or a means to publicize the matter.	ענין הגורל אינו ענין לעצמו, אלא אמצעי לחלוקת הארץ וישוב הארץ. ועל-דבר זה “הדבור” של הגורל אינו נוגע לעצם חלוקת הארץ על-פי הגורל, אלא זהו דבר צדדי לכאורה – הוכחה על אמתית הגורל, או לפירסם הדבר.
What difference would it make, then, in the division of the Land, if the clarity of the truth of the lottery (and its publicity) came through the lottery itself or in another way — through Divine inspiration via the Urim and Tumim, or by the word of Hashem, or the like? Even if it had not come through the lottery itself, the command “only by lottery shall the land be divided” would still have been fulfilled completely.	למאי נפקא מנה אם-כן בחלוקת הארץ אם הברור באמתית ענין הגורל (ופירסום הדבר) בא על-ידי הגורל עצמו או באופן אחר (על-ידי רוח הקודש דהאורים ותמים, או על-פי ה' וכיוצא-בזה)? אפילו אם לא היה זה על-ידי הגורל עצמו – עדין היו מקיימים את הצווי “בגורל יחלק את הארץ” בשלמות.
Put differently: If the lottery were a commandment and an end in itself (and not merely for the purpose of another matter — i.e., the division of the Land), and the “speaking” of the lottery were an inherent component of the lottery and the division that came through it, then it would be understandable why every detail of the division — including the clarity that the lottery is true — would need to occur specifically through the lottery itself.	בסגנון אחר: אילו היה הגורל מצוה ותכלית לעצמו (ולא לשם ענין אחר – חלוקת הארץ), והגורל “היה מדבר” היה חלק מעצם ענין הגורל וחלוקת הארץ על-ידו – היה ניתן להבין מדוע כל פרטי החלוקה, כולל הברור שהגורל הוא ענין אמת – צריכים להעשות דווקא על-ידי הגורל עצמו.
But since the lottery is only the means by which Hashem wanted the Land of Israel to be divided — that is, what matters is the result of the lottery (not the lottery itself) — then to fulfill the command “only by lottery shall the land be divided,” it would seemingly suffice that the land be divided by lottery, and the verification of the truth — being only a secondary matter — could have come by another method.	אבל היות שהגורל הוא רק האופן שבו הקדוש-ברוך-הוא רצה שייחלקו את ארץ ישראל – דהינו, שפנה נוגע תוצאת הגורל (ולא הגורל עצמו) – הרי בכדי לקיים את הצווי “אז בגורל יחלק את הארץ” מספיק לכאורה שייחלקו את הארץ על-פי הגורל, והברור באמתית הדבר – שהוא פרט צדדי – יכול לבוא באופן אחר.
Why then was it necessary for the truth of this matter to be clarified specifically through the lottery itself, to the point of creating a special miracle for it? Why wasn’t it sufficient that the people know it through the miracle that the lottery was by Divine inspiration through the Urim and Tumim of Elazar the Kohen?	מדוע צריכה האמת שפנה להתברר דווקא על-ידי הגורל עצמו, וצריכים לעשות לשם כך גם מירוד, ואין זה מספיק שידעו זאת על-ידי הנס שהגורל היה על-פי רוח הקודש דהאורים ותמים על-ידי אלעזר הכהן?
And one can explain this based on the interpretation of the Rogatchover, that in Torah and holiness, every detail — even one that is seemingly only necessary or preparatory — is intentional and a mitzvah according to the will of Hashem.	ויש לומר פנה על-פי באורו של הרגצ'ובער, שבתורה ובקדושה כל דבר – אף שהוא הכרחי לכאורה – הכל 'בכונה מכונה ומצוה על-פי ה'.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

Just as this applies to the journeys of the Children of Israel in the desert: even though they were a preparation and means to arrive in the Land of Israel, the command included the travel itself and the places along the way, which themselves were mitzvos (as it is written: "And Moshe wrote their goings-out according to their journeys by the word of Hashem").	וּכְפִי שֶׁהוּא בְּנוֹגֵעַ לְמִסְעוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר – שֶׁאֵי־עַל־פִּי שְׁנָה הִנֵּה הַכֵּנָה וְאִמְצָעִי לְהִגִּיעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל – הִנֵּה הַמִּצְוָה גַּם עֲצָם הַהֲלִיכָה, וְכֵן הַמְקוֹמוֹת שֶׁבְּאִמְצָע הַדֶּרֶךְ – הִנֵּה גַם־כֵּן מִצְוָה (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: ("וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמִסְעֵיהֶם עַל־פִּי ה' – וְעַל־דֶּרֶךְ זֶה בְּכִמָּה עֲנִינֵי קִדְּשָׁה (בַּעֲבוּדַת הַמִּקְדָּשׁ) – הָרִי עֲנִינוּ שֶׁהוּא רַק הַכֵּנָה וְהַקְדָּמָה (מְכַרְחַת) לַעֲנִינוּ אַחֵר – מְקַבֵּל גַּם־כֵּן חֲשִׁיבוֹת וְגֵדֵר דִּקְדוּשָׁה
And similarly in various sacred matters (in the Temple service), something that is merely a preparation or necessary prerequisite for another act, still receives importance and sanctified status.	וּכְפִי שֶׁהוּא בְּנוֹגֵעַ לְהוֹלֶכֶת הַדָּם לְמִזְבֵּחַ – שֶׁאֲפִלוּ שֶׁהוֹלֶכָה הִיא רַק בְּשִׁבִּיל הַעֲבוּדָה דְּזָרִיקַת הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ (שֶׁעַל־פִּי טֵבֵעַ צָרִיד לְהוֹיֹת הוֹלֶכָה בְּשִׁבִּיל זֶה) – הָרִי הַדִּין הוּא שֶׁבְּהוֹלֶכָה גּוֹפָה יִשְׁנָה חֲשִׁיבוֹת וְגֵדֵר דַּעֲבוּדָה, וְעַד שֶׁמִּחְשְׁבָה פּוֹסְלֵת בָּהּ
For example, regarding the carrying of the blood to the altar — even though the carrying is only for the sake of the sprinkling service (and naturally would be viewed as mere preparation), the halachah is that the carrying itself is considered a sacred service, to the point that improper intention invalidates it.	וְכֵן לומר שֶׁעַל־דֶּרֶךְ זֶה – וַיִּתְּרָה מִזָּה – הוּא בְּנוֹגֵעַ לְגוּרֵל שֶׁעַל־יָדוֹ "יִחַלֵּק אֶת הָאָרֶץ": אֶי־עַל־פִּי שֶׁהַגּוּרֵל הוּא הַקְדָּמָה לְחֻלָּקַת הָאָרֶץ – אֲבָל כִּינוּ שְׁנֵהוּ הָאָפֹן לְחַלֵּק אֶת הָאָרֶץ, וַיִּתְּרָה מִזָּה – חֻלָּקַת הָאָרֶץ עַל־פִּי הַגּוּרֵל הוּא צוּוֹי ה' (וְכִמָּה פָּעֻמִּים) – הָרִי זֶה (הַגּוּרֵל) מְקַבֵּל חֲשִׁיבוֹת וְגֵדֵר לַעֲצָמוֹ (נוֹסֵף עַל כֵּךְ שְׁנֵהוּ אִמְצָעִי לְחֻלָּקַת הָאָרֶץ), וְגַם הַפְּרָטִים הַצְּדִידִים שֶׁבִּנְיָן – הַבְּרוּר שֶׁהַגּוּרֵל הוּא עַל־פִּי ה', וּפְרָסוֹם הַגּוּרֵל – בְּהוֹיֹתָם פְּרָטִים דְּדָבָר שֶׁבְּקִדְּשָׁה – נוֹגְעִים לַעֲצָם הַעֲנִינוּ
And one can say that similarly — and even more so — regarding the lottery through which the Land was divided: even though the lottery is a preparation for the division of the Land, since it is the designated method for dividing the Land, and especially since the division by lottery is a Divine command (as mentioned several times), the lottery gains significance and status of its own — not only as a means to an end, but also in and of itself.	וְלָכֵן הִנֵּה נוֹגֵעַ לְשִׁלְמוֹת עֲנִינוּ הַגּוּרֵל בְּקִיּוֹם צוּוֹי ה' שֶׁחֻלָּקַת הָאָרֶץ תִּהְיֶה "עַל־פִּי גּוּרֵל" – שֶׁהַגּוּרֵל עֲצָמוֹ הִנֵּה צוּחַ וְאוֹמֵר: "אֲנִי הַגּוּרֵל – עֲלִיתִי לְגִבּוֹל פְּלוֹנִי". לְשִׁבְט פְּלוֹנִי
And therefore, it was essential for the completeness of the matter of the lottery — in fulfilling Hashem's command that the division of the land be "by lottery" — that the lottery itself cried out and said: "I am the lottery, I have come up for the border of such-and-such for such-and-such tribe."	שֶׁדָּבָר זֶה מוֹרָה שֶׁהַגּוּרֵל עֲצָמוֹ (שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֲשִׁיבוֹת לַעֲצָמוֹ) יֵשׁ בְּכַחוֹ לַפְּעַל אֶת חֻלָּקַת הָאָרֶץ (בְּלִי סִפֵּק), כִּבְנוֹזֵר לַעֲלִי
This indicates that the lottery itself (which has significance of its own) possesses the power to effect the division of the land (without any doubt), as was explained above.	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

(ה)

And the inner explanation of all this:	וְהַבְּאוּר בְּזֶה בְּפִנְיָמִיּוֹת הָעֲנָנִים
The ideas of conquest, division, and settlement of the Land allude to the spiritual mission of the Jewish people — to conquer the Land of Canaan, the lands of the seven nations, and to transform them into the Land of Israel, the Holy Land — in other words, to make it a Jewish and sanctified land, a land in which its connection to Judaism, G-dliness, and holiness is visibly apparent. This is accomplished when the Jewish people utilize the Land to fulfill in it (and through it) the mitzvos dependent on the Land, and to build there the Beis HaMikdash, regarding which G-d says: “And they shall make for Me a Sanctuary, and I shall dwell among them.”	כְּבוֹשׁ, חֲלָקָה וְיִשׁוּב הָאֶרֶץ מֵרְמִזִּים עַל עֲבוּדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְכַבֵּשׁ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, אֲרָצוֹת שְׂבָעָה גוֹיִם, וְלַעֲשׂוֹת מִהֶם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, דְּהִינּוּ, אֶרֶץ יְהוּדִית וְקֹדוֹשָׁה, אֶרֶץ שְׂבָה נָכַר בְּגִלּוֹי שְׂיֻכּוּתָהּ לַיְּהוּדִים, אֲלֻקּוֹת וְקֹדֶשׁ, עַל-יְדֵי זֶה שֶׁבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מְנַצְּלִים אֶת הָאֶרֶץ לְקַיֵּם בָּהּ (וְעַל-יְדֵהּ) אֶת הַמִּצְוֹת הַתְּלוּיֹת בָּאֶרֶץ, וְלִבְנוֹת שָׁם אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעָלָיו אוֹמֵר הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם".
This reflects the inner purpose and intention of the entire creation — to conquer the physical world (as it is written: “Be fruitful and multiply, fill the earth and subdue it”) and to transform it into a dwelling place for Him in the lower realms, a place where the Holy One, blessed be He, is revealed — as if a person is revealed in his own private home.	שֶׁזֶּה הוּא הַפְּנִיָּה וְהַתְּכַלִּית שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה: לְכַבֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כְּרֹ וּרְבוּ וּמְלֹאוּ אֶת הָאֶרֶץ וּבְשָׁתֶּהּ"), וְלַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ דִּירָה לּוֹ יִתְבָּרַךְ בַּתְּחִלּוֹת — מְקוֹם שֶׁבּוֹ נִמְצָא הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּגִלּוֹי, כְּבִיכּוֹל כְּאֵדָם בְּדִירָתוֹ הַפְּרִטִית.
In order for this conquest to be complete, it must take place in all aspects — both from the side of what is being conquered and from the side of the one doing the conquering: (a) The conquest of the land is complete only when the entire land is conquered (as it was with the conquest of the Land of Israel). If even a part remains unconquered, then the conquest as a whole is incomplete — even the parts that were already conquered. Simply put, there remains danger from those dwelling in the unconquered portion.	בְּכָדֵי שְׁעֲבוּדַת הַכְּבוֹשׁ תִּהְיֶה בְּשִׁלְמוֹת — צְרִיכָה הִיא לִהְיוֹת בְּכָל הַפְּרִטִים, הֵן דְּהִנְכַּבֵּשׁ וְהֵן דְּהִכּוּבֵשׁ: (א) כְּבוֹשׁ הָאֶרֶץ בְּשִׁלְמוֹת — הוּא כְּאֶשֶׁר כּוֹבְשִׁים אֶת כָּל הָאֶרֶץ (כְּפִי שֶׁהִיָּה בְּכָבוֹשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל); אִם נִשְׁאַר חֶלֶק מִהָאֶרֶץ שֶׁלֹּא נִכְבַּשׁ — הָרִי הַכְּבוֹשׁ כְּלוֹ אֵינוֹ בְּשִׁלְמוֹת (גַּם בְּחֻלְקֵי הָאֶרֶץ שֶׁכָּבַר נִכְבְּשׁוּ), כְּפִשְׁטוּת הָעֲנָן — שְׁאֵז נִשְׁאַרַת סִכְנָה מִהֶאֱנָשִׁים הַנִּמְצָאִים בְּחֻלְק הָאֶרֶץ שֶׁלֹּא נִכְבַּשׁ.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

(b) From the side of the conqueror: the conquest is complete — and clearly recognizable in the conquered — only when the conqueror invests all his energy and the totality of his faculties into the conquest. The sum of human activity occurs through the “three garments”: thought, speech, and action. If the person does not conquer with all three garments (for instance, with only action, but without planning in thought or direction in speech to commanders and troops — or only with thought and action, etc.) — then the conquest is lacking, and consequently the conquest is also lacking in the full expression of what is being conquered.	ועל-דרך זה (ב) מצד הכובש: מתי הכבוש הוא בשלמות — ובאפן שנקר בגלוי הנכבש — כגמרי על-ידי הכובש — באשר הכובש משקיע בפעולת הכבוש בכל כחותיו, בכל פרטי המציאות שלו, וכללות פעולת האדם (הכובש) בעולם — היא על-ידי ג' הלבושים שלו: מחשבה, דבור ומעשה. אם אין הוא כובש את הארץ עם כל ג' הלבושים (אלא במעשה בלבד — ללא תכנון במחשבה, וללא ההוראות בדבור לפקידיו החיל ולנכבשים, או רק במחשבה ומעשה וכיוצא בזה) — חסר בשלמות הכבוש, ובדרך ממילא — גם בכבוש דכל פרטי מציאות הנכבש.
And similarly is the case regarding conquering the world through spiritual work — to make a dwelling for Him, may He be blessed, in the lower realms: the completeness of the dwelling is only when (a) it penetrates all the details of the dwelling itself (parallel to that which is conquered) — that in every detail of the dwelling it is recognizable that it belongs to the Owner of the dwelling, and (b) it is fully inhabited by the one who dwells in it — that He is present openly and thoroughly within every detail of His presence (through thought, speech, and action) in that dwelling, since it is His established place.	ועל-דרך זה הוא גם בנוגע לכבוש העולם בעבודה רוחנית לעשות דירה לו יתברך בתחתונים — ששלמות הדירה היא דוקא באשר: (א) זה חודר בכל פרטי הדירה עצמה (על-דרך הנכבש) — שבכל פרט דהדירה נכר שהוא שייך לבעל הדירה; ו(ב) של האדם הדר בדירה — שנמצא בגלוי ובהתפשטות גמורה בכל פרטי מציאותו (במחשבה דבור ומעשה) בדירתו, כיון שנהו (מקום קביעותו) (דירתו).
And so too, this applies — so to speak — regarding the Divine dwelling in the lower realms: the completeness of the dwelling is expressed in the fact that all aspects of the lower realms (in plural form) become an open and revealed dwelling for the Holy One, blessed be He — such that His very essence and being is present there in a revealed manner, along with all His “powers” and “garments,” the revelations as they descend through the chain-like progression (the ten sefiros), which are generally divided into thought, speech, and action — i.e., Beriah, Yetzirah, and Asiyah.	וכמו-כן הוא — כביכול — בנוגע ל“דירה לו יתברך בתחתונים”: ששלמות הדירה מתבטאת בזה — שכל פרטי ה“תחתונים” (לשון רבים) — הם “דירה” בגלוי של הקדוש-ברוך-הוא, ושעצמותו ומהותו יתברך נמצאת שם בגלוי, ביחד עם כל ה“כחות” והלבושים שלו — הגלויים בסדר השתלשלות (עשר ספירות), שמתחלקים בכללות למחשבה, דבור ומעשה — בריאה, יצירה ועשיה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

(ו)	
And since the dwelling for Him, blessed be He, in the lower realms is made through the divine service of the Jewish people, it is understood that also within the Jew (who is conquering the land) there must be completeness in his service — in all the details of his faculties and garments: thought, speech, and action.	וכיון שהדיירה לו יתברך דבתחתונים נעשית על-ידי עבודת בני-ישראל, הרי מוכן שגם ביהודי (הכובש את הארץ) צריכה להיות שלמות העבודה בכל פרטי הכחות והלבושים שלו — במחשבה, דבור ומעשה.
Beyond the fact that he is making himself into a “dwelling” for the Holy One, blessed be He — by serving Him with his own thought, speech, and action — his divine service in the world (both in fulfilling mitzvos, and in mundane matters done for the sake of Heaven) must also engage the totality of his being: his thought, speech, and action.	נוסף על-זה שהוא עושה מעצמו “דיירה” להקדוש-ברוך-הוא, על-ידי זה שעובד את הקדוש-ברוך-הוא במחשבה, דבור ומעשה שלו — צריכה גם עבודתו בעולם (בקיום המצוות, ועל-דרך זה — בדברי רשות לשם שמים) להיות בכל מציאותו — המחשבה, דבור ומעשה שלו.
It is known that the completeness of mitzvah observance comes when they are fulfilled with thought, speech, and action — both in general categories of mitzvos (those linked to thought, speech, or action — for example: Torah, which is primarily in speech; prayer, primarily in the heart — i.e., thought; and deeds of kindness, which are in action), and in each individual mitzvah: the intention of the mitzvah (thought), the blessing over the mitzvah (speech), and the action itself.	כידוע — ששלמות קיום המצוות היא על-ידי קיום המחשבה, דבור ומעשה — הן בכללות המצוות, שמתחלקות למצוות התלויות במחשבה, התלויות בדבור, והתלויות במעשה [ובכללות: תורה — שהיא בעקר בדבור; עבודה (תפלה) — שהיא בעקר במחשבה]; וגמילות חסדים (מצוות) — שהם בעקר במעשה], והן בכל מצוה בפני עצמה — צריך יהודי לקיים במחשבה, דבור ומעשה: פונת המצוה (מחשבה), (ברפת המצוה (דבור), ומעשה המצוה (מעשה).
Although there are halachic distinctions among mitzvos — whether their fulfillment is primarily through action, speech, thought, or two of these, or all three — the <i>completeness</i> of fulfilling the mitzvos, especially in relation to one’s divine mission in this world (not merely regarding reward and punishment or after-the-fact performance), is achieved only when the person fulfills the mitzvah with utmost completeness — with his full essence and being.	דאגם שמן הדין יש חלוקים במצוות — מצוות התלויות בעקר במעשה, או בדבור, או במחשבה (או בשנים מהם או בכל השלשה) — אך שלמות קיום המצוות, ובפרט כאשר מדבר ביחס למילוי שליחות האדם למטה (ולא רק בנוגע לשכר ועונש ועבודתו בדיעבד) — היא דוקא כאשר האדם מקים את המצוה בתכלת השלמות, בכל מהותו ומציאותו.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

As in the mitzvah of loving Hashem in the recitation of Shema — which is the general foundation of divine service (and encompasses all mitzvos) — “with all your heart, with all your soul, and with all your might.” From here we learn and extend to all matters of service (עבודה), that they must be done with completeness of one’s entire being — with thought, speech, and action.	וכפי שהוא בנוגע למצוות אהבת ה' בקריאת שמע — שהיא כללית העבודה (וכללת את כל המצוות): "לית פלחנא בפלחנא דרחימותא" [=אין עבודה בעבודת האהבה] — שצריכה להיות "בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאדך". וממנה לומדים ונמשך בנוגע לכל עניני העבודה ("פלחנא") — שצריכים להיות בשלמות בכל. כחיו — במחשבה, דבור ומעשה
[Even in the case of a tzaddik (or beinoni), who can distinguish between mitzvos of thought, speech, and action — how much more so in the case of simple people, who do not always discern this distinction — they fulfill every mitzvah with simple wholeness, through their own thought, speech, and action.]	אפילו בצדיק (ובינוני) שמבחין בהחלוק בין מצוות שמחשבה, שבדבור, ושבמעשה — ועל אחת כמה וכמה באנשים פשוטים — שאינם מבינים כל כך בחלוק הזה — במילא מקימים הם כל מצוה בפשטות — [במחשבה, דבור ומעשה שלהם]
And through the Jew fulfilling his divine service completely in all its details — with his thought, speech, and action — he transforms the entire world (which is also divided into the three categories of thought, speech, and action) into a dwelling for Him, blessed be He.	ועל-ידי זה — שיהידי עושה את עבודתו בשלמות בכל הפרטים, על-ידי המחשבה, דבור ומעשה שלו — הופך הוא את כל העולם — שמתחלק גם הוא לשלוש דרגות — "דמחשבה, דבור ומעשה — ל"דירה לו יתברך
And simply as well — in most matters, the impact made in the world is visibly shaped by the thought, speech, and action of the one who causes it. Therefore, when a person does something in the world using all of his garments — thought, speech, and action — the completeness of the result in the world is evident.	וכפי שהוא גם בפשטות — שברב הענינים נכר בפועל בעולם פעולת המחשבה, דבור ומעשה ד(כח) הפועל — ובמילא, כאשר האדם הפועל בעולם עושה דבר בכל הלבושים שלו (מחשבה, דבור ומעשה) — הרי זה נכר גם בשלמות הדבר שפועל בעולם
(ז)	
According to this, we can understand the matter of why the lottery “spoke”: Just as the actual work of conquering and settling the Land had to be carried out in complete perfection—in thought, speech, and action—so too with all aspects of service, even those matters that are only preparatory stages or introductions to the service itself. Even though such stages are not an end in themselves, or are merely individual details within the broader service, they too must be done with utmost perfection—in thought, speech, and action.	על-פי-זה יובן הענין שהגורל הזה מדבר: "כשם שעצם העבודה דכבוש וישוב הארץ צריכה להיות בתכלית השלמות, במחשבה דבור ומעשה, כמו-כן הוא בנוגע לכל הפרטים בהעבודה, וגם הענינים שהם רק תקנה והקדמה לעבודה — שהם שאין הם תכלית לעצמם, או שהם רק פרט בהעבודה, צריכים גם הם להעשות בתכלית השלמות, במחשבה דבור ומעשה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

It is known the saying of the holy Rebbe (the Rebbe Rashab, of blessed memory)—which was passed down by his only son and successor, my revered teacher and father-in-law, the Rebbe, leader of our generation—that the penimi (inner-focused person), whatever he does, he places himself entirely into it.	וכידוע פתגם כבוד-קדושת אדמו"ר (מהורש"ב) נשמתו-עדן (שנמסר על-ידי בנו יחידו ממלא מקומו, כבוד-קדושת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו) – שפנימי, כל דבר שהוא עושה, הרי-הוא מנח בזה לגמרי
Once, during a farbrengen, the Rebbe Rashab felt that the bachurim were singing a niggun hastily, as a rushed prelude to what would follow (like a chassidic discourse or similar). He dedicated a full talk to this, saying that in the service of a Jew, even something that is only a prelude to something else must be done with full presence—because at that moment, this is where the person truly is. When you are in something, you must be there completely. Only after this moment ends should one move on to the next step—and that next step, too, must be done with full perfection.	פעם אחת בהתעודות הרגיש כבוד-קדושת אדמו"ר נשמתו-עדן שהבחורים מנגנים נגון בחפזון, כהקדמה למה שיבוא לאחריו הנגון (אמירת חסידות וכיוצא-בזה). והקדיש לזה שיעור שלמה, שתכנה הוא, שבעבודתו של יהודי צריך הוא לעשות כל דבר בשלמות אפילו כאשר מדבר אודות ענין שהוא הקדמה לענין אחר – הרי כאשר נמצאים עדין במצב זה, צריכים להיות מנחים בזה לגמרי. בכלל הרי-זה עקר גדול, שהיכן שנמצאים שיהיו באמת, היכן שנמצאים שם צריכים להיות כו', כל זמן שעוסק אני בזה צריך אני להיות פאן", ולאחר-כך יבואו לענין השני (שעבורו ענין זה הוא הקדמה), ויעשו אותו בשלמות.
And one can say that the foundation of this in the revealed dimension of Torah (as is known that all ideas in the inner Torah are reflected in the revealed) is in the above-cited explanation (section 4) from Herachov (regarding matters of holiness), that even a preparatory stage has significance of its own.	ויש לומר שהיסוד לזה בנגלה דתורה (כפידוע שכל – הענינים בפנימיות התורה משתקפים בנגלה) הוא מהבאור הנזכר-לעיל (סעיף-ד) מהרצ"בי בנוגע לעניני קדושה, שגם בהקדמה יש חשיבות לעצמה
(ח)	
And based on this, one can say the reason for the miracle that the lot would speak:	"ועל-פי-זה יש לומר הטעם לנס שהגורל הנה מדבר
Just as the actual labor of conquering the Land needed to be done with completeness—in thought, speech, and action—so too regarding the preparation and introduction to this, through the division of the Land by lot.	כשם שעצם העבודה דכבוש הארץ צריכה להעשות בשלמות, במחשבה דבור ומעשה, כמו-כן הוא בנוגע להכנה וההקדמה לזה על-
Even though the lot was merely a preparatory stage and means to the division, conquest, and settlement of the Land, it nevertheless possessed importance in its own right (as explained above in section 2).	ידי חלקת הארץ על פי הגורל – שהגם שהגורל הוא הקדמה ואמצעי לחלקת, כבוש וישוב הארץ, אף-על-פי-כן יש לו גם חשיבות לעצמו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

Therefore, the lot itself was with complete perfection. The lot itself enacted the entire division as well as the clarification of the truth and the public announcement of the matter—"The lot itself would proclaim..."	(בנזכר לעיל סעיף-ב), ולכן היה גם הגורל עצמו) בתכלית השלמות, הגורל עצמו פעל את כל התלקה וגם את ברור האמת ופרסום הדבר (הגורל עצמו היה), ("צונח כו
This completeness is expressed in that the lot included all three aspects—thought, speech, and action: In addition to the act of casting the lot and drawing the slips (and before that—writing the twelve slips with the names of the tribes and writing the names of the borders of the Land), and the thought and intent required for it (aside from the fact that it was done "with Divine inspiration," the matter of thought)—the lot spoke.	והשלמות מתבטאת בזה, שבגורל היו כל ג' הענינים דמחשבה דבור ומעשה: נוסף על מעשה השלכת הגורל ונטילת הפתקין (ולפני זה - פתיבת הי"ב פתקין דשמות השבטים וכתובת שמות גבולות הארץ), והמחשבה והכונה שצריכים לזה (נוסף על-זה שהיה זה על פי רוח הקדש", ענין המחשבה) - הרי הגורל "היה מדבר".
The division of the Land by lot was accomplished with perfection by the lot itself ("but by lot," with nothing else involved), for in addition to the lot's action and thought—which demonstrated how the division was to be—it actually cried out and declared in a clear and open manner (leaving no doubt at all): "I, the lot, have risen for the border of so-and-so for the tribe of so-and-so."	תלקת הארץ על פי הגורל - נפעלה בשלמות על-ידי הגורל עצמו (אף בגורל", ללא שום דבר אחר"), כיון שנוסף על עצם הגורל (מעשה ומחשבה שבו) שהראה כיצד צריכה להיות התלקה, הגורל עצמו היה צונח ואומר - באפן ברור וגלוי (כך שלא נשאר שום ספק "בדבר) - אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני
One can say the reason that the perfection was expressed specifically through the miracle that the lot spoke (according to the lot), and not through thought and action—because in order for it to be a lot, action and thought are necessary (the act of the lot according to the thought and intent within it). The true measure of whether it was done with complete perfection is through the aspect of speech, which reveals the results of the lot with perfect clarity and revelation—and this shows that the lot itself was with ultimate perfection (in thought, speech, and action).	ויש לומר הטעם לכך שהשלמות התבטאה דוקא בהנ"ס שהגורל היה מדבר" (על פי הגורל"), ולא במחשבה ומעשה - כיון שבכדי שיהיה גורל הרי מקרה שיהיו מעשה ומחשבה (מעשה הגורל על-פי המחשבה והכונה שבה). אכן הבחן לכך שזה נעשה בתכלית השלמות - הוא על-ידי ענין הדבור, שמגלה את תוצאות הגורל בשלמות הברור והגלוי, וזה מורה שהגורל עצמו הוא (בתכלית השלמות) במחשבה דבור ומעשה
And just as it is in man's service: speech is the main test of how deeply the matter has penetrated the working person (the conqueror), and also how it influences the environment (that which is being conquered).	וכפי שהוא בעבודת האדם, שדבור הוא עקר אכן הבחן איך הדבר חדור באדם העובד (הכובש), וגם איך הוא פועל בהווילת (הנכבש).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

(ט)	
And regarding the reason why one should be completely present with inner intent ("penimi") in every act of service he performs—even one that is merely preparatory for something else—this is explained by the holy words of the Rebbe (of blessed memory, in the aforementioned talk) with two reasons: (a) It demonstrates truth and inner presence—that wherever a person is, he is truly and inwardly present. (b) It is specifically through carrying out the preparation with completeness that one can subsequently absorb the essence fully. Since this is a true preparation (according to Torah), therefore the more one invests in the preparation (without rushing), the more he will be able to later continue and grasp the essence more deeply.	ובטעם הדבר מדוע פנימי" מנח לגמרי בכל עבודה שהוא עושה, אפלו עבודה שהיא הקדמה לדבר אחר] מסביר בבוד-קדשת אדמו"ר נשמתו-עדן (בשיחה הנזכרת לעיל) שני טעמים: (א) זה מורה על אמת ופנימיות - שהיכן שנמצאים הרייזה באמת ובפנימיות. (ב) דוקא על-ידי עשיית ההקדמה בשלמות - יקלט אחר-כך גם העצם בשלמות.
And we may add: Since the Holy One, blessed be He, established the nature of things that before one reaches the essence of a matter, he must first go through preparation(s), so that the person and the world become accustomed to this (in Chassidic terms: “they make a vessel for the light that flows”)—therefore the preparation itself also affects one’s ability to absorb the essence inwardly, and so it takes on its own importance—resembling the importance of the essence itself (the intended goal), and must be done with complete wholeness, before reaching the essence.	ויש להוסיף, שפיון שהקדוש-ברוך-הוא קבע את טבע הדברים שלפני שמגיעים לעצם הדבר עוברים קדם הכנה והקדמה (או כמה הכנות), בכדי שהאדם והעולם יתרגלו לזה (בלשון החסידות: יעשו כלי לאור המשיע) - לכן גם ההכנה וההקדמה עצמה נוגעת לקליטת עצם הענין בפנימיות, ולכן מקבלת היא תשיבות לעצמה, מעין התשיבות דעצם הענין (תכלית המכון), וצריכים לעשות זאת בתכלית השלמות, לפני שמגיעים לעצם הדבר.
Just as this applies to education in general, which is a necessary preparation for fulfilling the mitzvos—it therefore assumes importance in its own right [and even, to some extent, is loftier than an ordinary mitzvah, as explained elsewhere]—one must therefore devote themselves entirely to it with full effort and strength.	וכפי שהוא בנוגע לכללות ענין החנוך, שפיון שזוהי הכנה מרחת לקיום המצוות, לכן הרייזה מקבל תשיבות וענין לעצמו [ואדרבה: במדה מסקמת הרייזה נעלה" מגדר מצוה, במדבר פעם], וצריכים להתמסר לזה לגמרי בכל ההשתדלות והכחות.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

And more deeply: Since the goal of making a dwelling in the lowest realms is a singular intention from the One G-d [in addition to the fact that everything in the world was created with the power of the Divine Essence, which alone has the ability to create something from nothing...]—and the full realization of that goal is carried out through all aspects of the lower realms, including those that are merely preparation for another matter—therefore, from the perspective of G-d's essence, in every detail of the world (even trivial details and preparations) there is the power of Ein Sof, the power of the Essence within the matter, which turns the matter itself into something meaningful, purposeful, and intended.	ובעמק יותר: כיון שהכונה דירה בתחתונים היא כונה אחת מה' אחד [נוסף לזה שכל דבר בעולם נברא בכח העצמות, שהוא לבדו בכחו ויכלתו לבלא יש מאין כו"], ומלוי כונה זו בשלמותה מתבצעת על-ידי כל פרטי התחתונים – כולל גם הענינים שהם רק הכנה והקדמה לענין אחר – הרי מצד כונה זו בעצמותו ותבונה, ישנו בכל דבר בעולם (גם בפרטים הטפלים, וההכנות וכו') כח האין-סוף, כח העצמות שבדבר, שעושה את הדבר עצמו לענין אמתי, בעל תכלית, וכונה.
And therefore, it too requires full avodah—thought, speech, and action. (And it is specifically through this that the matter fulfills its purpose as a preparation that brings one to the essence.) And more particularly, this applies even to thought, speech, and action themselves: thought and speech are preparations for the deed—the deed is primary. Yet, since they lead to action, and the action is founded upon thought and speech—they too attain their own value.	ולכן צריכה להיות כזה העבודה בשלמותה, במחשבה דבור ומעשה (ודוקא על-ידי זה משלים הדבר את תכליתו בהכנה שמביאה לעצם הענין) ובפרטיות יותר הרי כמו-כן הוא במחשבה דבור ומעשה עצמם: מחשבה ודבור הם הכנה והקדמה למעשה - שהמעשה הוא העקר. אבל על-ידי-זה שהם מביאים לידי מעשה, והמעשה מוסד על המחשבה והדבור – נפעלת גם בהם תשיבות לעצמם.
And similarly in the entirety of the chain of spiritual worlds: through avodah in creating a dwelling below (like the deed in relation to thought and speech), which draws from and is founded upon the revelations of the higher worlds—there is caused an elevation and revelation of the Infinite Light even within those higher worlds (even though in and of themselves, they are a descent from the radiance of His Face).	ועל-דבר כפי שהוא בנוגע לכללות סדר השתלשלות, שעל ידי העבודה בעשית דירה בתחתונים (על-דבר ענין המעשה בערך מחשבה ודבור), שזה בא בכח ועל יסוד הגלויים בעולמות העליונים - נפעלת עליה וגלוי כח האין סוף גם בעולמות העליונים (אף-על-פי שמצד ("עצמן הם ירידה מאור פניו ותבונה).
(י)	
According to this, we can understand the lesson from all the above in the service of a person in this time and place, in accordance with the teaching of the Tzemach Tzedek (as mentioned above, section 1, regarding the Jew who wanted to ascend to Eretz Yisrael and devote himself there to Torah and avodah): “Make here Eretz Yisrael.”	על-פי-זה יובן הלמוד מזה בעבודת האדם במקום וזמן זה, בהתאם להוראת הצמח-צדק (בנוסף-לעיל סעיף-א, לאותו יהודי שרצה לעלות לארץ ישראל ולשקוד שם בתורה ועבודה) – עשה כאן ארץ ישראל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תנש"א

Even though <i>here</i> (outside of Eretz Yisrael) is not the Holy Land, and the avodah in exile and outside the Land is merely a preparation for the complete avodah in the true and complete redemption in Eretz Yisrael (as Bnei Yisrael pray daily) – still, since our presence in exile is certainly not by accident, G-d forbid, but with Divine Providence, and “I ask only according to their capacity,” there is a unique intent and purpose in this very place and time.	אף-על-פי שפאן" (חוץ לארץ) אינו ארץ ישראל, והעבודה בחוץ לארץ ובזמן הגלות היא הכנה לשלמות העבודה בגאולה האמתית והשלמה בארץ ישראל (כפי שבני-ישראל מתפללים בכל יום) – אבל, פיון שהיותנו בגלות בחוץ לארץ בודאי אינו מקרה נקריית חס ושלום, אלא בהשגחה פרטית", ואיני מבקש כו' – "אלא לפי כחן
Meaning: this very situation, time, and place is part of the Divine plan and is connected to the general purpose of exile and avodah in it. Therefore, a Jew must serve G-d right <i>here</i> in this time and place with utmost completeness – with all his powers and abilities, in thought, speech, and action – as one who is inwardly present and fully immersed in his current avodah (without thinking about another future service while engaged in this one).	ישנה פוננה ותכלית במקום וזמן זה עצמו, שקשורה והיא מעין פללות הפוננה והענין (ארץ ישראל) שלשמה העבודה בגלות היא הכנה ולכן צריך יהודי לעבד עבודתו פאן" – במקום ובזמן זה – בתכלית השלמות (לפי כל הפחות והאפשרויות במעמדו ומצבו) במחשבה ודבור ומעשה, בפנימי" שמנוח לגמרי בעבודה כה הוא מתעסק עכשו (ואינו חושב בשעת מעשה אודות עבודה אחרת שתבוא לאחר זמן זה);
And what is the intent of this avodah “here”? To make for Him, blessed be He, a dwelling place in the lower realms. In the words of the Tzemach Tzedek: “Make here Eretz Yisrael”—to transform this place (and time) into a land where Judaism (Yisrael) is revealed. Since the Jew is “Yisrael” wherever he is, he has the ability to make from wherever he is a form of Eretz Yisrael.	ומהי הפוננה דעבודתו פאן" – לעשות דירה לו יתברך בתחתונים, ובגלשון הצמח-צדק: עשה פאן ארץ ישראל", לעשות ממקום (וזמן) זה ארץ שבה נפר (בגלוי יהדות) ישראל.
Especially in synagogues and study halls in the diaspora (Bavel), which are destined to be reestablished in Eretz Yisrael.	היות שיהודי הוא ישראל" בכל מקום שהוא – יש בכחו לעשות מהמקום בו הוא נמצא (דגמת) ארץ ישראל", ובפרט בבתי כנסת ובתי מדרשות בחוץ לארץ (בכל) שעתידיו שיקבעו בארץ ישראל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

And even more: specifically through serving G-d completely <i>here</i> (in time and place of exile), while being fully immersed in this service with thought, speech, and action—this itself <i>accustoms</i> the person and brings him to the ultimate goal (for which he serves now): the actual avodah in Eretz Yisrael in the true and complete redemption. As our Sages said: the mitzvos nowadays are “signposts”—so that when you return, they will not be new to you.	ויתרה מזה: דוקא על-ידי זה שעושים את העבודה בשלמות כאן" (במקום וזמן הגלות), מניחים לגמרי בעבודה במחשבה דבור ומעשה שלו – הרי זה גופא מרגיל את האדם ומביא אותו להתכלית (שלשמה הוא עושה את העבודה כאן) – העבודה בארץ ישראל בפשוטה בגאולה האמתית והשלמה. על-דרך מאמר חקמינו: "ל שהמצוות בזמן הזה הן ציינים", שמשמעותם "חוזרים לא יהיו לכם חדשים".
And especially when speaking about preparation for the true and complete Redemption, whose very name expresses its nature—truth and perfection in all matters, in every detail of the existence of man and the world.	ובפרט שמדבר אודות הכנה לגאולה האמתית והשלמה, שענינה הוא כשמה: אמת ושלמות בכל הענינים, בכל פרטי מציאות האדם והעולם.
And from this, it is understood that the perfection of the Redemption (whose essence is the revelation of perfection in every detail—even in things that are only preparatory to something else) depends specifically on the fact that while we are here, the person's service is in the perfection of his thought, speech, and action: "Make here the Land of Israel" (and not in a way that it is apparent that he is merely preparing for something else).	ומזה מובן, ששלמות הגאולה (שענינה היא גלוי השלמות בכל פרט, גם בענינים שהם רק הכנה לדבר אחר) תלויה בזה גופא שבהיותנו כאן" עבודת האדם היא בשלמות המחשבה דבור ומעשה שלו, עשה כאן ארץ ישראל" (ולא באופן שנברר שהוא מתכוון לדבר אחר).
And specifically by doing the service completely <i>here</i> (to the extent that it is possible to do the service there in completeness), this habituates the person (and brings him) to the perfection of service in the Land of Israel during the true and complete Redemption.	ודוקא העבודה בשלמות כאן" (עד כמה שרק יכולים לעשות שם את העבודה בשלמות), מרגילה את האדם (ומביאה אותו) לשלמות העבודה בארץ ישראל בגאולה האמתית והשלמה.
And based on this, the directive "Make here the Land of Israel" is understood: Even though we are in exile, and in the next moment the Redemption will come and we will go to the Land of Israel—	ועל-פי-זה מובנת ההוראה עשה כאן ארץ ישראל": הגם שנמצאים בגלות וברגע לאחר זבא הגאולה - והולכים לארץ ישראל
(a) The service at this moment, in this place— <i>here</i> —must be in perfection according to the current situation and the present location;	א) צריכה העבודה ברגע זה במקום זה – כאן" (להיות בשלמות על-פי המצב העכשווי והמקום, הנוכחי
(b) The service must express "Make here the Land of Israel"—to infuse <i>here</i> (this place and time) with the Land of Israel, with the completeness of the Redemption's condition, like an inward person who infuses perfection into every detail of his service (even in those things that are only preparation for other matters);	ב) העבודה צריכה להתבטא בעשה כאן ארץ ישראל", להכניס כאן" (במקום וזמן זה) ארץ ישראל", את שלמות מצב הגאולה כמו פנימי" שמכניס שלמות בכל פרט בעבודתו (גם בהענינים שהם רק הכנה לדברים אחרים

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

and (c) this itself habituates the Jewish people to the Redemption, until this brings the complete Redemption—when all Jews return to the Land of Israel in its literal sense, and the Land of Israel will expand to all the lands (through the service of "Make here the Land of Israel" now).	ו(ג) זה גופא מרגיל את בני-ישראל לגאולה, עד שנה מביא את הגאולה השלמה כשכל בני-ישראל חוזרים לארץ ישראל כפשוטה, ועתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות" (על-ידי העבודה דעשה כאן ארץ ישראל) עכשו.
(יא)	
This idea is especially emphasized in the fact that this year, Shabbos Parshas Pinchas (in which we read about the inheritance and portion of the Land) is also Shabbos Mevorchim of Rosh Chodesh Menachem-Av, which in this year occurs on Friday of the week:	ענין זה נמצא בהדגשה יתרה בכך שבשנה זו שבת פרשת פינחס (שבה קוראים אודות נחלת וחלקת הארץ) היא גם שבת מברכים ראש חדש מנחם-אב, שחל בשנה זו ביום הששי בשבוע.
Even though in Torah the month is called by the name “Av,” the custom of Israel is to call it “Menachem Av,” adding the word “Menachem”—and more than that: beginning with “Menachem.”	אף-על-פי שבתורה נקרא החדש בשם אב, הרי מנהג ישראל לקרא לו מנחם אב, מוסיפים את המלה "מנחם", ויתרה מזו: מתחילים עם מנחם.
And one may say one of the reasons for this is: because “Menachem”—which alludes to the comfort of the redemption—is the intention and ultimate purpose of the descent in the month of Av.	ויש לומר אחד הטעמים לזה - כיון שמנחם, שמרמז על נחמת הגאולה - הוא הפונה והתכלית דהירידה בחדש אב.
And more than this: “Menachem” (redemption) is the beginning that precedes all aspects of descent, as our Sages said (on the verse “and the spirit of G-d hovered over the face of the waters”) that immediately at the beginning of creation was the spirit of Moshiach.	ויתרה מזו: מנחם" (גאולה) היא ההתחלה שבאה לפני כל עניני ירידה, כמאמר חכמינו-ז"ל (על-הפסוק ורוח אלקים מרחפת על פני המים) שמיד בתחלת הבריאה "היתה רוחו של משיח.
Since Geulah is the foundation and inner purpose of all things—even of “Av,” from the word “Av” (father), which means source and root (as in the Talmudic expression “their father”), the source of all things, even holy matters.	כיון שגאולה היא היסוד והפונה הפנימית של כל הענינים, גם של אב" מלשון שרש ומקור (במשון הש"ס - אבותיו דכלהו [אביהם של כלם]), המקור (לכל הענינים גם עניני קדשה.
And one may say that this gives the strength that when a descent comes (externally and momentarily), one can reveal within it that its entire essence (not just a preparation for something else, but its very essence) is the ascent (“Menachem”) within it.	ויש לומר, שנה נותן אחר-כך את הכח, שפאשר באה ירידה (בחיצוניות ולפי שעה) יוכלו לגלות בה שכל ענינה הוא (לא רק הקדמה לדבר אחר, אלא זה גופא. הוא ענינה) - העליה (מנחם) שבה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

As is known, the word “Geulah” (redemption) is composed of the word “gola” (exile) with the addition of an aleph, since by revealing the Master (Alufo) of the world within the exile itself, the exile itself becomes redemption.	כידוע שהענין דגאולה מרכב מגלה בתוספת אל"ף, כיון שעל-ידי הגלוי דאלופו של עולם בגלות עצמה - "נעשה זה גופא גאולה".
And as we stand on Shabbos Mevorchim Menachem-Av—the Shabbos in which we bless “Menachem-Av”—the inner intention of the state of exile here becomes revealed even more.	ובעמדנו בשבת מברכים מנחם-אב – השבת שבה מברכים את מנחם-אב – נמצאת בגלוי עוד יותר "הכונה הפנימית במצב הגלות כאן
(As is known that on Shabbos in general, and especially on the Shabbosos of Bein HaMetzarim—the Three Weeks—the ascent present in this time of the year becomes revealed.)	כידוע שבשבת בכלל, ובפרט בשבתות דבין] המצרים", נמצאת בגלוי העליה שישנה בזמן זה בשנה
And this gives additional strength to fulfill “Make here the Land of Israel” and to bring the Geulah in actual deed in exile.	ונה נותן תוספת כח לפעל עשה כאן ארץ ישראל", "ולהביא את הגאולה בפעל בגלה
And this is increased even more in our generation and our time—especially with the fixing of Rosh Chodesh Menachem-Av this year on Friday, when “everything is prepared for the meal” of Adam HaRishon.	ובזה מתוסף עוד יותר בדורנו זה ובזמננו זה – ובהדגשה בקביעות דראש-חדש מנחם-אב בשנה זו, ביום הששי, שאז הכל מוכן לסעודה לאדם הראשון
We now stand in the sixth millennium (corresponding to Friday), and within it itself—Erev Shabbos after midday.	נמצאים אנו עכשו באלף הששי (שהוא כנגד יום "הששי"), ובו גופא – ערב שבת לאחר חצות
And according to all the signs of the redemption, we are already literally at the doorstep of the Geulah.	ועל-פי כל סימני הגאולה נמצאים אנו כבר ממש אצל הגאולה
And as my father-in-law, the Rebbe, of saintly memory, has notified, publicized, and proclaimed, all has already been completed—including even polishing the buttons, and the preparation of “stand ready all of you.”	וכפי שהודיע, פרסם והכריז כבוד קדשת מורי וחקמי אדמו"ר, שקבר סימו הכל, כולל גם לצחצח "הכפתורים", וסימו גם את עמדו הכן כלכם
That is: everything is already ready for the meal, and we are already prepared to come to the table and eat the meal of Leviathan and the Wild Ox, because “Behold—he is coming (Moshiach)” —immediately!	דהינו, שקבר הכל מוכן לסעודה, וכבר מוכנים לגשת לשלחן, ולאכל את סעודת לויטן ושור הבר, כיון שהנהגה (משיח) בא", תכף ומיד ממש
(יב)	
Since the Redemption has not yet arrived at this very moment, and by Divine Providence we still find ourselves here, in this place and time — it is certainly necessary to utilize this to fulfill the directive: “Make here the Land of Israel,” as mentioned above.	כיון שהגאולה עדין לא באה ברגע זה, ובהשגחה פרטית נמצאים אנו עדין כאן, במקום וזמן זה – בודאי צריכים לנצל זאת לקיים את ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל", כנזכר לעיל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

And practically speaking: since the directive “Make here the Land of Israel” is a directive that my father-in-law, the Rebbe — the Nasi of our generation — publicized, and before that it was not revealed (except to select individuals), it is understood that this is a directive for all people of the generation, who are all connected to the Nasi of the generation (“the Nasi is everything”), especially when we are in the weeks in which we read in the Torah about the inheritance and division of the Land, and during a time when everything is already prepared for the feast, and we stand at the threshold of the Redemption and the division of the Land of Israel in the most literal sense.

ובנוגע לפעל: היות ש"עשה כאן ארץ ישראל" היא הוראה שקבוצת-קדושתו מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו פרסם, ולפני זה לא היה זה בגלוי (פרט ליחידים סגולה) — מובן שזוהי הוראה לכל אנשי הדור, שקשורים כלם עם נשיא הדור ("הנשיא הוא הכל"), ובפרט כאשר נמצאים אנו בפעילות שבהם קוראים בתורה על נחלת וקלקת הארץ, ובזמן שבו כבר "הכל מוכן לסעודה", ונמצאים על סף הגאולה וקלקת ארץ ישראל בפשטות — צריך כל אחד להוסיף עוד יותר בעבודתו ד"עשה כאן ארץ ישראל", כל אחד ואחת — אנשים נשים וטף — במקומו ומצבו הוא, ולעשות זאת בתכלית השלמות — במחשבה דבור ומעשה שלו — ועל-ידי זה להתרגל (לשלמות דמצב הגאולה) (כנזכר לעיל).

(יג)

To every single Jew, there is their portion and mission in the world which the Holy One, blessed be He, gave them. One is a businessman (“Zevulun”), and after that his occupation is Torah study (“Yissachar”), and similarly with others—and within each type itself, each person has a unique portion and mission in the world.

לכל-אחד ואחד מישראל יש את חלקו ושלחותו בעולם שנתן לו הקדוש-ברוך-הוא. אחד הוא בעל עסק (מזבולון), ואחר ענינו למידת התורה (יששכר), וכיוצא בזה, ובכל סוג גופא — יש לכל אחד חלק ושלחות אחרת בעולם.

And each person is found in a specific portion of the world—where to him the Holy One, blessed be He, led him ("From Hashem the steps of a man are established")—since his mission is specifically in *that* place. And likewise regarding time—each moment, each hour, each day, each month, each year, and each period—has its specific work and mission.

וכל אחד נמצא בחלק מסוים בעולם-שאליה הוליד אותו הקדוש-ברוך-הוא (מה' מצעדי גבר כוננו"), כיון ששלחותו היא דוקא במקום זה ועל-דרך-זה בנוגע לזמן - לכל רגע, כל שעה, כל יום, כל חודש, כל שנה, וכל תקופה — ישנה עבודה ושלחות מסוימת.

And although each point in space and each moment in time, and each person's mission in the world—is only a small portion of the entire world, of all places and all times—and sometimes a person might think: how would it have been had he been found in a different place, at a different time—perhaps his work would have been different, maybe even better than how it is now, and so on.

והגם שכל נקודה במקום וכל רגע בזמן, ושלחותו של כל אחד בעולם - היא רק חלק קטן מכל העולם, כל המקומות וכל הזמנים, ולפעמים יכל אדם להשג: כיצד היה אלו היה הוא נמצא במקום אחר בזמן אחר, יתכן שעבודתו הייתה באופן אחר, ואולי אפילו באופן טוב יותר; מכפי שהיא עתה, וכיוצא בזה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

And along those lines, one could ask: since my service is only in a small corner of the world, and especially so—what difference does it make how I conduct myself here? How could it possibly matter on a global scale? And certainly—it seems to him—that it has no impact on the world at large!	ועל-דרך-זה יכולה להשאל השאלה: כיון שעבודתי היא רק בפנה קטנה בעולם, ובפרט שבפרט - למאי נפקא-מנה כל-כך כיצד אתנהג בזה, ועל-אחת-כמה וכמה שלכאורה אין לזה - לדעתו - שום השפעה על כל העולם?
And even more than that—he asks: how can it be demanded of him to bring about the Geulah—the general redemption of the entire world—when his work is only in a tiny segment of the world (in a specific place and time)?!	ויתרה מזה - שואל הוא: כיצד תובעים ממנו שיביא את הגאולה - גאולה כללית לכל העולם - בו בזמן (שעבודתו היא רק בחלק קטן בעולם (במקום ובזמן)?!
The answer given to each and every Jew is: you have a directive from the Rebbe of our generation—"Make here the Land of Israel." Your service must express itself not in thoughts about what is being done in another corner of the world, at another time, as if they were separate and for an isolated purpose—but to be completely immersed (in thought, speech, and action) in "making <i>here</i> the Land of Israel," in your own specific location and every moment of your specific time.	אומרים לכל-אחד ואחד מישראל, יש לה הוראה מנשיא דורנו - עשה כאן ארץ ישראל: "עבודתך צריכה להתבטא לא במחשבה אודות מה שנעשה בקצה אחר של העולם ובזמן אחר בפני עצמו ולתועלת נפרדה - אלא להיות ששקוע לגמרי (במחשבה דבור ומעשה) בעשיית כאן ארץ ישראל" במקומה הפרטי ובכל רגע מזמנה הפרטי.
And <i>specifically</i> through this, you will affect the entire world (everywhere and every time)—because in <i>your</i> portion of the world are included all parts of the world.	ודוקא על-ידי זה תפעל גם בכל העולם (בכל מקום ובכל זמן) - כיון שבחלקך בעולם נכללים כל חלקי העולם,
(As was the case with the division of the Land of Israel—even though each tribe (and each family in each tribe) received a specific portion of the land, within every portion were included all the qualities of all parts of Eretz Yisrael (about which it is said: "A land which the eyes of Hashem your G-d are upon it from the beginning of the year to the end of the year," and our Sages said: "There is nothing lacking in the Land of Israel," for it is written, "You shall lack nothing in it")—and as our Sages said: "There is no one in Israel who does not have mountain and lowland and Negev and valley.")	ועל-דרך פני שהיה בנוגע לחלקת ארץ ישראל - [שאר-על-פי שכל שבט (וכל משפחה בכל שבט) קבל חלק מסים בארץ ישראל, היה בכל חלק את כל המעלות ד(כל חלקי) ארץ ישראל (שעליה נאמר ארץ אשר גו' עיני ה' אליה ביה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ואמרו חכמינו-ל"י אין ארץ ישראל חסרה כלום שנאמר לא תחסר כל ביה) - במאמר-חכמינו-ל"י אין לה מישראל שאין לו בהר ובשפלה ובנגב], ובעמק
And from this it is understood that each and every person is obligated to say: "For me was the world created," for since the entire world was created for him, it is understood that he has the power to impact the entire world, through this—that in his own individual portion—he includes within himself the entire world (as it is written, "And the world He placed in their hearts").	כמובן מזה שכל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם ⁶ , שביני שכל העולם נברא בשבילי, הרי מובן שיש בכוחו לפעל בכל העולם, על-ידי זה שהוא - בחלקו הפרטי - כולל בתוכו את כל העולם כלו (כמו-שכתוב "ואת העולם נתן בלבם").

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

And although his service is only in one particular mode—and similarly with Jews and tzaddikim who have already completed their mission in this world—since all of Israel are presumed to be of upright status, it must be said that they (at least in part) fulfilled their mission in this world completely, even if not in every aspect of service—	והגם שעבודתו היא רק בקו אחד וכיוצא בזה בדמויות גם מיהודים וצדיקים שפבר סימו את שליחותם בעלמא דיו, וכיון שכל ישראל בחזקת פשרות צריכים לומר שהם (תלקם על-כל-פנים) קימו בשלמות את שליחותם בעולם, אף-על-פי שלא היה זה בכל קבי העבודה
in truth, each individual includes within himself all modes of service—as is understood from what we say in <i>Krias Shema al Hamittah</i> , “whether in this incarnation or another.” And since this is a fair accounting, it is understood that he has the power to influence also with respect to a previous incarnation (and therefore can make a <i>cheshbon hanefesh</i> about it). And according to this, it is understood that the service of all his incarnations is joined to his present service.	הרי באמת כולל כל-אחד ואחד מיישראל בתוכו את כל קני העבודה - כמובן מזה שאומרים בקריאת שמע על המטה בין בגלגול זה בין בגלגול אחר, והיות שזהו חשבון צדק, הרי מובן שיש בכחו לפעל גם בנוגע לגלגול אחר (ולכן יכל הוא לעשות חשבון הנפש על-זה), ועל-פייזה מובן שהעבודה דכל הגלגולים שולו מצטרפת לעבודתו
And from this it is understood that every single Jew—whatever his mission in the world may be—has the power to “make here the Land of Israel,” and through this, bring about the same in the entire world. Even someone involved in worldly matters and not a gabbai in the synagogue or the like, and who might therefore think he has no connection to the sanctity of the Land of Israel (something seemingly limited to the synagogue, study hall, and the like)—	ומזה מובן, שכל-אחד ואחד מיישראל מה שרק תהיה שליחותו בעולם - יש בכחו לעשות כאן (כל) ארץ ישראל, ועל-ידי-זה לפעל פה בכל העולם פלו. אפלו אם אדם הוא בעל עסק בעניני העולם, ולא גבאי בבית הכנסת וכיוצא-בזה, ובמילא יכל הוא לכאורה להשב איזו שיכות יש לו עם קדשת ארץ ישראל" (זה לכאורה שיש דוקא בבית-הכנסת ובית-המדרש (וכיוצא-בזה)
nevertheless, he can participate in this through supporting the building of synagogues and study halls with his money, and likewise, his personal service (when done completely according to his capacity) contains within it all aspects of service and all parts of the Land of Israel.	הרי נוסף לזה שכל הוא להשתתף בזה על-ידי השתתפות בבנין בית-הכנסת ובית-המדרש בממונו וכיוצא-בזה, הרי גם עבודתו הפרטית (כאשר הוא עושה אותה בשלמות לפי כחו) כוללת בתוכה את כל "עניני העבודה וכל חלקי ארץ ישראל
And according to this it is also understood that every single Jew bears the responsibility to bring redemption to the entire world—since through doing his personal service in completeness (in thought, speech, and action), even in the smallest particular—in a single moment and single place (“here”)—he has the power to transform it into the Land of Israel, and through this to bring the complete redemption to the whole world!	ועל-פייזה מובן גם, שכל-אחד ואחד מיישראל ישנה האחריות להביא את הגאולה לכל העולם פלו - כיון שעל-ידי זה שהוא עושה את עבודתו הפרטית בשלמות (במחשבה דבור ומעשה), אפלו בפרט שבפרט - ברגע אחד ובמקום אחד (כאן), יש בכחו להפכו לארץ ישראל, ועל-ידי-זה לפעל ולהביא את הגאולה השלמה בכל העולם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תש"א

In plain words: as we stand right on the threshold of the Redemption, every Jew must accustom himself to Redemption and place himself in a state and sensitivity of Redemption—by transforming his personal day into a day of personal redemption, and his individual place into the Land of Israel—through doing his service at this moment and in this place with utmost completeness, in thought, speech, and action.	ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה – צריך בלי-אחד ואחד מישראל להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה, על-ידי הפיכת יומו הפרטי ליום גאולה (פרטית), והפיכת מקומו הפרטי – לארץ ישראל, על-ידי זה שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלמות, במחשבה דבור ומעשה
(יד)	
And as a result of the completeness of his individual service (in thought, speech, and action) — this must also be expressed in his speech, similar to how “the lottery would speak,” since he is permeated inwardly with the directive and the mission of “Make here the Land of Israel,” and from an inner vitality — he speaks about this with a living spirit also with others, and publicizes the instruction “Make here the Land of Israel” to his household members, to his close ones, and all the more so to his students, until he speaks about it with anyone he can reach.	ובתוצאה משלמות עבודתו הפרטית (במחשבה דבור ומעשה) – הרי-זה צריך להתבטא גם בדבורו, על-דרך "הגורל היה מדבר", שפיון שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל", מתוך חיות פנימית – מדבר הוא על זה מתוך חיות גם עם אחרים, ומפרסם את ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל" אצל בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועל אחת כמה וכמה אצל תלמידיו, עד שמדבר על זה עם כל מי שיכול להגיע אליו.
And since this comes from his inwardness, he speaks words that come from the heart and enter the heart and accomplish their effect — and all the more so through the fact that he demonstrates a living example in his own service — until he influences others so that the listeners themselves become speakers — “the lottery would speak.”	ובין שנה בא מפנימיותו – מדבר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב ופועלים פעלתם, ועל אחת כמה וכמה על ידי זה שמראה דגמא חיה מעבודת עצמו – עד שפועל שגם השומעים נעשים "מדברים – הגורל היה מדבר".
And regarding actual practice: immediately after the conclusion of Shabbos (if, Heaven forbid, Moshiach has not come by then) — they should ensure to publicize, in every place possible (in a manner permissible after Shabbos), the directive “Make here the Land of Israel.”	ובנגע לפעל: מיד במוצאי שבת (אם משיח לא יבוא חס ושלום לפני זה) – ידאגו לפרסם בכל מקום שהוא (באופן המותר לאחר שבת) את ההוראה "עשה כאן ארץ ישראל".
And they should continue publicizing this directive in the days that follow, until Moshiach Tzidkeinu comes — and then they will continue in Eretz Yisrael in the literal sense, in addition to the future expansion of Eretz Yisrael throughout all the lands.	וימשיכו בפרסום ההוראה בימים שלאחרי זה, עד שיבוא משיח צדקנו, ואז ימשיכו בארץ ישראל בפשוטה, נוסף על עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות.
(טו)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החדש מנחם-אב, כ"ד תמוז ה'תשנ"א

Among the special aspects of the service of “Make here the Land of Israel” that are particularly relevant to the Nine Days (which begin on Friday) — is the custom to hold siyumim (completion of Talmud tractates) each day of the Nine Days (even when a meat meal does not follow), from Rosh Chodesh until Tisha B’Av (including Erev Tisha B’Av and Tisha B’Av itself, i.e., the tenth of Av — in a manner permitted by Shulchan Aruch).	מהענינים המיוחדים בעבודה ד' עשה כאן ארץ ישראל" השייכים במיוחד ל"תשעת הימים" (שמחתילים ביום הששי) — הוא המנהג לערוך "סיומים" במסכתות הש"ס בכל יום מ"תשעת הימים" (אפילו כשלא אוכלים סעודת בשר אחר-כך), מראש חודש עד תשעה באב (גם בערב תשעה באב ובתשעה (עשירי) באב — באפן המותר על-פי שלחן-ערוך.
And among the reasons for this: since in these days we search for all permitted avenues through which we can increase in matters of goodness and joy — and through this to reveal the inner good within the descent associated with these days, beginning with “The precepts of G-d are upright, rejoicing the heart” (Tehillim 19:9) — we generate joy through the completion of Torah.	ומהטעמים בדבר — כיון שבימים אלו מחפשים את כל האפנים המתירים כיצד נתן להוסיף בענינים טובים ושמחים, ועל-ידי זה לגלות את הטוב הפנימי בירידה הקשורה עם ימים אלו — החל מ"פקודי ה' ישרים משמחי לב" — עושים שמחה לגמרה של תורה.
[And for this reason it is worthwhile to arrange a siyum even on the Shabbos during the Nine Days — and in this year, both on Shabbos 2 Av, and on Shabbos Tisha B’Av (which is postponed)].	ומפני טעם זה — כדאי לערוך "סיום" גם ביום השבת ד'תשעת הימים", ובשנה זו — הן שבת ב' אב, והן (שבת תשעה באב (נדחה).
And may it be His will, that even before these days begin — the Geulah (Redemption) should already come, and the promise be fulfilled: “These days shall be transformed into joy and gladness and good festivals” (Zechariah 8:19).	ויהי רצון — שעוד קודם התחלת ימים אלו — תבוא כבר הגאולה, ויתקיים הנעוד: "יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמעדים טובים".
And through this — that the Jewish people carry out the service of “Make here the Land of Israel” with completeness, becoming accustomed to the Geulah — we will immediately, literally, enter into the redemption dancing, and we will all go dancing to the Land of Israel, and take our portion in the inheritance of the Land of Israel in the time to come — for thirteen tribes — by the Holy One, blessed be He Himself, for “the Holy One, blessed be He, will apportion it to them Himself,” and as mentioned above: “In the future the Land of Israel will expand over all the lands.”	ועל-ידי זה — שבני-ישראל עושים את העבודה ד' עשה כאן ארץ ישראל" בשלמות — להתרגל לגאולה — נכנס תכף ומיד ממש מתוך רקוד לגאולה, ונלך כלנו ברקוד לארץ ישראל, ונטול חלק בחלקת ארץ ישראל לעתיד לבוא לשלשה עשר שבטים — על-ידי הקדוש-ברוך-הוא בעצמו — "הקדוש-ברוך-הוא מחלק להם בעצמו", וכנזכר לעיל: עתידה ארץ ישראל ששתפושט בכל הארצות.

[NOTE Summary:

The discourse begins by analyzing the Torah's unique insistence that Eretz Yisrael be divided among the tribes "al pi ha-goral"—by lot—rather than by rational planning. According to Rashi and the Ramban, this goral was not mere chance, but a Divinely guided mechanism through

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החזק מנחם-א-ב, כ"ד תמוז ה'תשנ"א

which the very land itself "cried out," declaring its destined owner. This process, says the Rebbe, reflects a deeper spiritual truth: that each tribe's share was not determined by human wisdom or merit, but by a suprarational bond ordained by Hashem Himself.

This goral was not passive; it actively announced its result, highlighting that it had power and identity. Through this, the Rebbe explains, we see that the division of the land involved not only the Jewish people but Hashem's own presence, paralleling the idea that in the future redemption, G-d Himself will once again divide the land—this time to thirteen tribes—in a process echoing this original goral.

The discourse then transitions to a practical call to *avodah*: in every location and moment—even in galus—Jews are tasked with "making here Eretz Yisrael," meaning to transform their environment into a place of holiness and Divine presence. Just as the goral reflected a higher Divine orchestration, so too, even seemingly mundane places and moments can become infused with transcendent purpose when lived with G-dly intention.

Finally, the Rebbe focuses on the Nine Days leading up to Tisha B'Av. Despite their mournful nature, these days can be infused with simchah through Torah celebration—specifically through holding daily *siyumim* (tractate completions). This practice, though seemingly at odds with mourning, reveals the Rebbe's central point: within darkness lies redemptive light, and within exile lies the seed of Geulah. The discourse concludes with a vision of dancing into the redemption, where the ultimate goral—Divine inheritance—will once again unfold directly from G-d.

Practical Takeaway

Even in times of spiritual exile or emotional darkness, each Jew can reveal Hashem's direct providence by transforming their corner of the world into "Eretz Yisrael." This means infusing daily life with holiness, Torah study, and mitzvos, even when the setting seems unworthy. By recognizing that our personal "lot"—our challenges, families, cities, and missions—are Divinely ordained, we stop trying to measure worth by logic and instead live with surrender and trust. Practically, this includes increasing in acts of joy and Torah celebration, especially during difficult times like the Nine Days, which paradoxically prepare us to *dance* into redemption.

Chassidic Story

In the summer of 1985, during the Nine Days, a group of Chabad yeshivah students in France asked the Rebbe whether they should cancel their nightly *siyumim* because the local crowd wasn't religious and the event might seem too festive. The Rebbe responded firmly: "Davka now

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החזק מנחם-א-ב, כ"ד תמוז ה'תש"א

you must celebrate—even if the audience does not yet understand! Through the joy of Torah, the darkness of the Nine Days is transformed!”

Inspired, the bochurim continued the *siyumim*, and one night, a quiet elderly man approached them in tears. He had lost most of his family in Auschwitz and hadn't entered a synagogue since. “But tonight,” he said, “something opened in me. The joy of your Torah felt like a bridge to my past—and a promise for the future.”

This story reflects the heart of the Rebbe's message: when we celebrate Torah even in sorrow, we awaken the eternal bond between Jews and Eretz Yisrael, between this world and the one that's coming.

Source: *Heard from Rabbi Mendel Azimov z"l, Paris Shlichus Archives, 5745/1985.*

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse by the Lubavitcher Rebbe offers profound psychological insight cloaked in mystical language. At its core, it presents a model of human identity and healing rooted not in striving or merit, but in *being chosen*—in having a core essence that is beyond rational explanation and rooted in a suprarational Divine will.

The idea that Eretz Yisrael was divided by **goral**—a lottery where the land itself “spoke” and declared its destined recipient—reveals a psychological truth: true belonging in this world does not come from effort or negotiation but from an inner worth that is inherently assigned. This counters a modern wound: the constant anxiety of needing to *earn* love, place, and worth. In many therapeutic frameworks, people struggle with feelings of not deserving, not measuring up, or not fitting into society's rational systems of value. The Rebbe's teaching undermines all of this: you were assigned your portion—your family, your body, your emotional configuration, your challenges—not randomly, but by Divine casting. And that “portion” itself calls out: *I belong to you.*

The Rebbe applies this to *avodah* (spiritual practice), teaching that wherever a Jew finds themselves—even in a place of darkness or exile—they are tasked with “making there Eretz Yisrael.” This parallels trauma recovery: survivors often live in emotional lands that feel forsaken or unworthy. But healing begins when one stops trying to escape and instead brings light *into* that space. This isn't denial—it's redemptive transformation.

The emphasis on *speaking*—just as the goral “spoke”—adds another layer. When someone has internalized truth, they *must* speak. Silence is no longer an option. This reflects a therapeutic milestone: when the soul, previously silent from fear or shame, begins to speak its truth not only

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Pinchas

משיחות שבת-פרשת פינחס, מברכים-החזק מנחם-א-ב, כ"ד תמוז ה'תנ"א

to itself but to others. And when it speaks from this place of inner alignment, its words enter hearts—"דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב."

The climax of the discourse brings this into the Nine Days: a time of national grief. Rather than suppress joy, the Rebbe teaches us to hold *siyumim*—celebrations of Torah completion—every single day. In therapy, this is like celebrating micro-victories inside grief. Even when mourning, we can still choose joy—not as a contradiction, but as a layered truth. Healing is nonlinear, and sometimes the greatest joy emerges from the depths of pain.

Story

In 2017, a trauma therapist in Jerusalem recounted a powerful session with a woman who had survived childhood abuse. For years, she believed she was "defective," that her body and soul had no rightful place. One day, after months of inner work, she described a dream: she was standing in a darkened theater, and a golden spotlight appeared on an empty seat. A voice called out: *"This is your place. It always was. No one else can sit here."* She woke up crying.

That week, she began speaking publicly for the first time—sharing her story with grace and strength. Her therapist later remarked, "She had found her goral. Not the seat she fought for, but the one that was *always hers*. And that changed everything."

Source: Interview with Dr. Noga Weiss, Trauma Conference, Tel Aviv University, 2018.

END NOTE]